SPORTUL Magazin

FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE ATLETISM A ÎMPLINIT 40 DE ANI!

ÎNSEMNĂRI PE MARGINEA UNEI ANIVERSĂRI

Exact cu patruzeci de ani în urmă — la 2 noiembrie 1929 — într-una din sălile Institutului de Educație Fizică și Sport (O.N.E.F.-ul de odinioară) s-a semnat actul de constituire a Federației române de atletism.

După 17 ani de convietuire în cadrul F.S.S.R., în baza legii de educație fizică, s-a constituit federația de atletism cu drept de autoconducere, independență și urmărind un singur scop: promovarea atletismului.

Un grup de entuziaști pasionați ai sportului atletic au pornit cu încredere pe un drum care avea să fie greu la început dar care, mai tîrziu, avea să le ofere minunate satisfacții.

Retrăind astăzi anii eroici ai atletismului, gîndul meu se îndreaptă în primul rînd spre cei care în urmă cu patru decenii puneau temelia F.R.A. și semnau actul de majorat al atletismului românesc.

Aducîndu-mi aminte de acest eveniment, nu pot să uit numele lui Grigore Caracostea, Emil Pălăngeanu, Niculae Mărăscu, Rudy Schmettan, Ion Constantinescu și alții, pionieri ai mișcării noastre atletice care au semnat actul de constituire a Federației române de atletism și care astăzi nu se mai găsesc printre noi.

Privind înapoi nu pot să nu rămîn impresionat de realizările înfăptuite în atletismul românesc în acești patruzeci de ani.

Campioni olimpici și recordmani mondiali, stadioane și instalații de atletism în toate colțurile țării, atleții noștri prezenți la marile confruntări internaționale — iată numai o parte dintr-un bilanț bogat.

O coincidență fericită și semnificativă prin importanța ei, face ca în ziua cînd Federația română de atletism își serbează cel de al 40-lea an de existență ea să fie gazda Congresului european de atletism, consemnînd astfel deplina maturitate a atletismului românesc.

prof. Camil MORȚUN

40 DE ANI DE TENIS

Patru decenii de activitate numără unul dintre cele mai vechi foruri sportive din țara noastră — Federația Română de Tenis. Perioadă în care această disciplină sportivă a obținut remarcabile succese, culminînd cu acest an, cînd tenismanii României și-au înscris prezența pe locuri fruntașe în două mari competiții internaționale: locul II în „Cupa Davis", locul III în „Cupa Galea".

Ieri, la sediul C.N.E.F.S., această aniversare a fost sărbătorită într-o ședință a comitetului federației. Cu acest prilej, președintele F.R.T., Const. T. Mateescu, a înmînat diplome și medalia jubiliară unui număr de sportivi și activiști pe tărîmul tenisului. În rîndul acestora am notat nume cunoscute în sportul alb: Eva Stăncescu, A. Schmidt, C. Caralulis, M. Bădin, Gh. Cobzuc, Gh. Viziru, I. Racoviță, I. Țiriac, I. Năstase, S. Fröhlich, Gh. Rado, Tib. Ovici, G. Vaida, Julieta Namian Boboc, Iudith Dibar, T. Bădin, C. Chivaru, Fl. Marinescu.

La sfîrșitul ședinței festive, prof. Ioan Kunst Ghermănescu, vicepreședinte al C.N.E.F.S. a oferit federației de tenis o diplomă de onoare, cu ocazia împlinirii celor 40 de ani de la înființare.

Îi urăm și noi, viață lungă!

Duminicile unui nesportiv

YOGA ȘI FOLOASELE EI

Întemeiată pe o practică de peste două milenii și constînd din exerciții de ordin fizic, psihic și spiritual — accesibile oricui își impune o anume disciplină și metodă — yoga se bucură de un interes crescînd în lumea contemporană. În Belgia, cum aflu din ziare, există chiar o federație națională de yoga, care a organizat recent un colocviu internațional. A participat la el și un român, doctorul Riga, care a împărtășit, într-un interviu, foloasele terapeutice ale acestei discipline, venită din India și adoptată, dacă nu integral, în orice caz pe fragmente ale ei, de mulți oameni pe întreg globul.

Fiindcă o practic și eu, tot fragmentar, încă din vîrsta adolescenței, vreau să aduc mărturia experienței mele personale despre rezultatele optime ale exercițiilor cunoscute sub denumirea de yoga.

Dorința de a ne stăpîni corpul și spiritul este o tendință fundamentală a naturii umane. Spre a împlini dorința aceasta este necesară o ordine superioară de viață, care se obține treptat prin gimnastica yoga. Poate că nici nu e vorba de o gimnastică propriu-zisă, decît în măsura în care se urmărește cultura musculară, armonia tuturor funcțiilor corporale. Dar ținta disciplinei îl ridică pe om cu o octavă mai sus de gimnaști, culturiști, atleți și acrobați. Ea te învață să meditezi, nu rupîndu-te de viață, ci punînd-o doar între paranteze pentru cele cîteva minute zilnice de cîte ai nevoie spre a te cunoaște pe tine însuți, pătrunzînd în marginile de umbră ale propriei tale personalități, acolo unde se petrece în fiecare clipă misteriosul contact dintre om și lume. A medita înseamnă a te cufunda cu ajutorul gîndirii în ființa ta cea mai lăuntrică, dincolo de acel le moi al lui Pascal, care înseamnă efemerul din noi, preocupările de toate zilele, și nu omul în sine.

Unul din exercițiile de meditație yoghinică este de a-ți fixa, pe retina văzului interior, o imagine. De pildă floarea de lotus, clasică în practicile tradiționale, care se poate însă înlocui cu orice alt obiect. Idealul este de a izbuti să mențîi imaginea aleasă cît mai mult, minute întregi chiar, fără ca vreun alt chip sau gînd să-ți tulbure meditația. E un lucru din cale-afară de greu, dar realizabil de către oricine, prin voință, stăruință, tărie de caracter. O dată această putere de concentrare dobîndită, „omul atinge acea stare de armonie spirituală, în care se poate contempla pe sine însuși. Stăpîn, în sfîrșit, pe puterile sale sufletești, el planează în zona aceea luminată, care se confundă cu soarele" (Yeshudian).

De fapt, totul tinde în yoga spre o autostăpînire maximă, spre acel echilibru psihic, care este sursa sănătății fizice, a unei activități fizice și spirituale coerente și eficiente, a trezirii treptate a tuturor forțelor dormitînd în om.

Poate că yoga nu e un sport. Însă mă îndoiesc că un sportiv aspirînd la plenitudinea capacităților sale virtuale s-ar putea dispensa de binefacerile pe care practica yoghinică le asigură într-un scurt răstimp oricui.

George SBÂRCEA

Marii animatori din micile orașe

— Microbist?

— Dacă vreți! Vă asigur că e un animator cu o putere de mobilizare care nu se rezumă numai la tineret, ci la întreaga populație a orășelului nostru.

— Cîți spectatori vin, bunăoară, la un meci de fotbal, pentru că despre fotbal ne-ați tot vorbit pînă acum și v-am simțit, firește, că-i sînteți dăruit jocului rege.

— Cînd joacă echipa de seniori, **echipa mare**, să tot vină cîteva sute de privitori, dar cînd joacă **ăi mici, juniorii**, atunci nu mai ai loc unde să arunci un ac. Vin mai mult de două mii de oameni, dintre cei 12 000 de locuitori ai tîrgului.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Publicul e dornic de un fotbal tehnic, curat cum s-ar spune. Or, juniorii, antrenați la centrul de juniori, realizează meciuri **„ca la carte"**.

De cînd e în Tg. Ocna acel Litră, copii noștri învață fotbal.

— Litră, ați spus? Cum de i-ați găsit un asemenea nume? Dar cum i se mai spune, după acte, firește?

— Pe numele lui e Traian Paraschivescu, dar sportul îl știe pretutindeni, drept Litră. — nea Litră. Și e o poreclă care a devenit un nume. — un nume cu renume.

...Începută astfel din tren, convorbirea noastră cu un necunoscut tovarăș de drum, l-a readus în actualitate pe un vechi și prețios amic: **Litră.**

— Mai întîi, se cuvine să precizez că porecla mea nu vine de fel de la vreun conținut... alcoolic — ne spune Traian Paraschivescu. Nu, nici pomeneală. Din anul 1915, cînd elev fiind la liceul Sfîntu Sava din București, începusem să joc fotbal, scund de statură, dar sărind vîrtos la mingile pe sus, și luptînd, totodată, cu înverșunare, un mucalit — urmărind jocul „Tricolorului" și remarcîndu-mă, a găsit formula ingenioasă să mă încurajeze: **hai, măi, ăl de ești cît o litră!** Și Litră am rămas, de-atunci și pînă-n zilele noastre, vreme de mai bine de o jumătate de veac.

O litră cît o vadră plină, am adăuga noi, cei ce cunoaștem rodul activității acestui entuziast animator. De aproape 30 de ani, retras la Tg. Ocna, Traian Paraschivescu s-a dedicat nobilei munci de pregătire a juniorilor. Nea Litră i-a introdus pe copiii de pe Valea Trotușului în universul fotbalului, — zeci și sute de fotbaliști, — multe sute, în fruntea cărora Varodin Dumitru, mijlocaș-centru aproape două decenii în echipa locală, azi cadru didactic și colaborator — asistent asiduu al „maestrului", la centrul local de juniori, la care Litră, aproape septuagenar, aduce competența, răbdarea, experiența sa de-o viață și un elan inepuizabil.

— An de an cresc, sub ochii noștri, tot mai mulți copii care află, prin noi, că jocul de fotbal începe prin a fi o delectare și sfîrșește prin a fi o morală. Fotbalul se joacă cu picioarele, e drept, dar e un exercițiu al gîndirii, o exprimare a calităților psiho-neurologice și, în final, o manifestare a voinței și a bunului simț care angajează toate nobilele virtuți ale tineretului. Numai după ce pătrund toate aceste nobile precepte ale unui regulament nescris, atunci sînt admiși copiii din Tg. Ocna să urmeze cursul de fotbal și să învețe regulamentul propriu zis, cel promovat de F.I.F.A.

Iată pentru ce luptăm noi, bătrînii, laolaltă cu maturii și cu cei ce ne urmează, — ne spune nea Litră, stîrnit de noi pe toboganul mărturisilor: să formăm sportivi, mulți, tot mai mulți, dar nu oricum, ci numai în limitele educației morale.

Nea Litră
văzut de Neagu RĂDULESCU

Iată ce-i lămurim noi pe elevii noștri sportivi și ceea ce, spre cinstea lor, au înțeles și cei de la Tg. Ocna, — ne spune, în continuare, interlocutorul nostru, redescoperit după treizeci de ani, drept animator neobosit la Tg. Ocna.

Regăsirea veteranului Traian Paraschivescu, undeva, în stadionul din Tg. Ocna, l-a reînviat pe Litră, cel de acum o jumătate de veac, prototipul animatorului care e de aflat în fiecare oraș al patriei, în fiecare sat.

V. FIROIU

Umor sovietic

Cantonamentul fotbalistului

Luni. Am studiat teoria baletului indian. Apoi am jucat leapșa. În doi timpi și trei mișcări am făcut praf echipa adversă. Acum stau singur. Antrenorul a plecat cu băieții la baza sportivă să facă rost de șei. Mîine începem antrenamentul la călărie. Vai de fotbaliștii care nu știu să se țină în șa!

Marți. Dimineața am luat lecții de echitație. Antrenorul m-a lăudat. De altfel, nu eram un începător, căci în copilărie încălecasem pe un ponei în grădina zoologică. Lui Piotr însă nu i-a mers. Șaua a lunecat sub burta Rossinantei sale și Piotr a căzut grămadă. Și-a scrîntit un picior. O bună bucată de timp n-are să mai poată trage formidabilele lui șuturi.

După călărie am trecut la biliard. Jocul ăsta obișnuiește ochiul cu deplasările mingii. Sînt un bun jucător de biliard. Antrenorul a fost mulțumit de mine. A spus băieților: „Înainte de a juca fotbal să învățați biliardul. Numai așa o să vă obișnuiți să măsurați distanțele din ochi și, în plus, o să vă acomodați cu culoarea verde". Într-adevăr, postavul verde al mesei de biliard seamănă foarte bine, din punct de vedere cromatic, cu terenul de fotbal.

Miercuri. Am ascultat o conferință despre mumiile egiptene. După amiază am stat de vorbă cu instructorul de samba. Apoi, tot el ne-a ținut o scurtă prelegere teoretică despre acest dans pe care, după spusele antrenorului nostru, orice fotbalist trebuie să-l cunoască la perfecție. Cică are să ne prindă bine mai tîrziu, pe teren. Există echipe în fața cărora nu poți să reziști dacă nu cunoști samba. Seara am jucat popa-prostul. Am cîștigat de șapte-sprezece ori la rînd.

Joi. Dimineața am făcut exerciții de tir cu arbaleta, iar după amiază ne-am întrecut la proba de pistol-viteză. Abia azi am aflat că antrenorul nostru e maestru al sportului la talere aruncate din șanț. Sînt un țintaș acceptabil, dar antrenorul a găsit un pretext să cîrtească. Mi-a spus că dacă vreau să devin un bun centru-înaintaș trebuie mai întîi să-mi petrec veacul pe poligonul de tir. Cum am să nimeresc în poartă dacă nu sînt în stare să ochesc o țintă de la cîteva zeci de metri? Seara am discutat în ședință comportarea lui Valeri Golovatiuk, care a manifestat înclinații demagogice. Auziți ce și-a găsit să spună: „Ca să știi să joci fotbal trebuie să joci fotbal!" A căpătat un avertisment. Dacă va căuta să subaprecieze importanța pregătirii sportive complexe va fi scos din echipă.

Vineri. Am studiat teoria exercițiilor la flaut. La prima vedere s-ar părea că fotbalul n-are nici în clin nici în mînecă cu flautul. Dar așa gîndesc numai oamenii mărginiți. Antrenorul ne-a explicat că dacă ne vom însuși teoria exercițiilor la flaut vom ști să interpretăm cele mai subtile nuanțe din fluierul arbitrului, întrucît aceste două instrumente, flautul și fluierul, au multe elemente comune. Mai mult, nuanțele surprinse în fluierul arbitrului ne vor ajuta să înțelegem starea lui de spirit, ceea ce nu-i de loc lipsit de importanță.

După amiază a venit antrenorul de box. Am boxat trei ore și jumătate. Vai de fotbalistul care n-are habar de box! De cîte ori nu se întîmplă pe terenul de fotbal să ai nevoie de cunoștințe de box și încă nu prea elementare? Și apoi antrenorul ne tot spune: „Cine știe să lovească cu mîna știe să dea și cu piciorul!". Și de data asta am făcut față. Tolea însă a avut ghinion. S-a ales cu arcada spartă și cu un ochi umflat, așa că nu va fi în formă cel puțin o săptămînă.

Seara aveam de gînd să facem pe cont propriu o partidă de popa-prostul, dar ne-a prins antrenorul și ne-a făcut morală. Cică nu sîntem din divizia „B" să tot facem pe popa-prostul. Noi știa din „A" trebuie să fim și la pocher.

Sîmbătă. Am jucat polo pe apă. Adică aproape fotbal. Cu poartă, portari, minge. Am debutat printr-un atac susținut și nu încape îndoială că am fi cîștigat dacă la un moment dat nu ne-ar fi dispărut portarul. În cele din urmă s-a constatat că portarul s-a înecat. Nu știa să înoate. Și asta numai pentru că din programul nostru complex fuseseră omise lecțiile de înot. L-am scos din apă și medicii l-au reanimat cu chiu cu vai. Antrenorul nu s-a pierdut însă cu firea și a improvizat pe loc o amplă expunere despre importanța înotului pentru fotbaliști.

Seara am luat cunoștință de programul pe săptămîna următoare. În afară de sărituri de pe trambulină și salturi cu parașuta de pe turnul de 100 metri, spre sfîrșitul săptămînii urmează să fim parașutați din avion. Vai de fotbalistul care nu știe să sară nevătămat de la o mie de metri!

Duminică. Am văzut la televizor meciul cu brazilienii. Sînt formidabili! Ce joc, domnule, ce joc! Cum izbutesc? Antrenorul spune că nu e greu.

După ce i-am văzut pe brazilieni, antrenorul a hotărît să introducă în programul nostru zilnic trei ore de antrenament obligatoriu la șah. Vai de fotbalistul care nu e maestru al șahului!

M. BILKUM

CEA MAI LUNGĂ ORĂ

(Urmare din pag. 1)

cordurilor mondiale" — italianul Giuseppe Olmo a parcurs, la 31 octombrie 1935 — 45.090 km în 60 de minute. Dar kilometrul 45 a fost cea mai dificilă etapă din istoria recordului orei. Pe parcursul lui, ameliorările au avut cele mai mici amplitudini (între 282 și... 81 metri). Și cînd marele Fausto Coppi a atins — în 1942 — 45,848 km s-a crezut că s-a ajuns la extrema limită a posibilităților omenești. N-a fost așa, pentru că, în 1956, un alt mare as al pedalei, Jacques Anquetil (care în această toamnă a spus adio ciclismului) a trecut și granița celor 46 km. Tot un pistard francez, Roger Riviere, a purtat recordul peste 47 km dar belgianul Ferdinand Bracke, rupînd cu tradiția pistei de la Vigorelli, atacă recordul orei pe velodromul olimpic din Roma (30 octombrie 1967) și atinge 48.093 km.

După aceasta, fieful recordurilor s-a instalat la Ciudad de Mexico. În plină febră olimpică, mai exact în ajunul deschiderii celei de a XIX-a ediții a J.O., danezul Olle Ritter l-a deposedat pe Bracke de record, realizînd 48,653 km și nu 48,666 cum anunță agențiile de presă). Altitudinea, atît de temută de mulți sportivi și specialiști în materie, a fost un aliat prețios pentru Ritter, căci aerul rarefiat al capitalei mexicane (aflată la circa 2200 m altitudine) cu toate că-l handicapează pe sportiv în privința aportului de oxigen necesar reacțiilor biochimice din organism, îl avantajează — cu mult mai mult — opunînd o rezistență mai redusă corpului sportivului și bicicletei sale.

Recordul mondial al orei se află, acum, în preajma unui nou asalt. Ferdinand Bracke vrea să-și ia revanșa asupra lui Ritter și, de aproape două săptămîni se află în Mexic, unde a efectuat perioada de aclimatizare și ultimele antrenamente.

După ultimele știri sosite de peste ocean, Bracke va face această tentativă în perioada 2—4 noiembrie, pe pista care a văzut născîndu-se recordul lui Ritter. Pregătirile lui au loc pe velodromul pre-olimpic, unde a rulat, în general, în tempoul de 25—25,2 secunde pe turul de pistă. La cel mai recent antrenament al său, Bracke a obținut, de altfel, o excelentă medie orară: 48,800 km de-a lungul a 45 de minute.

Care este obiectivul ciclistului belgian în această tentativă? Nu numai acela de a reintra în posesia recordului mondial (Ritter a promis și el o nouă tentativă, așa că vom asista, probabil, la o reeditare a duelului Berthet — Egg), dar de a realiza, totodată, o performanță valoroasă: peste 49 km pe oră, cifră care în pronosticurile unor specialiști urcă la 49,500 km, iar în aspirațiile — mărturisite — ale lui Bracke ajunge la o cotă mai optimistă — 50 km!

Recuzita lui Bracke în vederea acestui mare spectacol cuprinde: trei biciclete de pistă, extrem de ușoare (între 5.800 și 5.600 kg), dar și foarte rezistente, avînd brațele de angrenaj de 175 pînă la 180 mm, placă de angrenaj cu 54 de dinți, pinioane de 14—16 dinți, 8 perechi de roți de rezervă și circa 30 baieuri de 90—115 grame. În antrenamentele de pînă acum, el a folosit pasul de 54x15 care îi asigură o călcătură de 7,69 m și care va fi menținut, se pare, și în cursul tentativei.

În ceea ce privește graficul de desfășurare a tentativei trebuie să știți că antrenorul său i-a pregătit trei variante. Primul se menține la cifrele tempo-ului lui Ritter: 24,6—24,7 sec. Al doilea grafic, stabilește timpi pe tur de 24,4—24,5 sec., ceea ce i-ar permite să realizeze peste 49 km pe oră, iar un al treilea grafic, prevăzînd medii mai ridicate, l-ar duce pe Bracke spre hotarul celor 50 km.

Și acum să așteptăm telegramele agenților de presă, în următoarele 2—3 zile, ca să aflăm ce performanță vor nota statisticienii în dreptul celui de al 13-lea record mondial al orei. Va fi cea mai lungă oră din istoria ciclismului...

Campionatul de fotbal e în plină desfășurare! Urmăriți emoțiile marilor întreceri pe micul ecran.

TELEVIZORUL miraj

ÎNALTĂ FIDELITATE
CLARITATE MAXIMĂ
SUNET PERFECT

— MIRAJ este un receptor cu 12 canale și cu ecran mare, prezentat într-o elegantă casetă furniruită, cu o linie asimetrică modernă.
— Strălucirea imaginii permite vizionarea în condiții excepționale a programelor.
— Difuzorul dinamic asigură o reproducere de bună calitate a sunetului.
— Șasiul rabatabil folosit la construcția televizorului dă posibilitatea unei întrețineri și depanări ușoare.
— Prețul este de 5 100 lei. Se poate cumpăra și cu plata în 12—18 rate lunare, cu un aconto de numai 765 lei.
— Membrii cooperativelor agricole de producție beneficiază de 12 rate lunare.

(2869)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NATALIȚA GHINEA, CĂLĂRAȘI. **„Am ezitat mult, înainte de a așterne aceste rînduri. Să vă spun drept, mi-e frică de răspunsul dv".** Și mie de... întrebările pe care mi le-ați putea pune. Așa că sîntem chit! Vă place foarte mult fotbalul și ați dori din toată inima să deveniți crainic sportiv. Foarte bine! Chiar mă surprinde imixtiunea bărbaților într-un domeniu în care femeile sînt imbatabile. Oricum, adresați-vă Radiodifuziunii, care este în măsură să vă răspundă cu „da" sau „nu".

GHEORGHE SIIA, AGNITA. Dinamo București s-a întîlnit de două ori cu Internazionale Milano, în cadrul Cupei campionilor europeni. În prima confruntare, italienii au cîștigat cu 6—0 (la Milano) și 1—0 la București. În cea de a doua, Internazionale a fost la un pas de eliminare, dinamoviștii cîștigînd cu 2—1 meciul de la București și cedînd cu 2—0, abia în finalul partidei de la Milano (lovitură de la 11 metri, transformată de Mazzola, și „cap" Facchetti, cu două minute înainte de fluierul final).

INGINER VLADIMIR TEMIROV. 1. Angelo Niculescu, antrenorul echipei noastre naționale de fotbal, are 48 de ani. Ultima oară a jucat la Dinamo București, pe postul de mijlocaș dreapta. Să nu uit însă să vă răspund la întrebarea care vă interesează cel mai mult: unde e născut? E craiovean de-al dv. (acum cîțiva ani, cînd echipa națională șchiopăta, nu v-ar fi convenit să se știe acest lucru!). El a mai jucat, în divizia A, la F. C. Craiova (după ce debutase la Rovine Grivița), Carmen și Ciocanul. 3) Înainte de a deveni fotbalist (dar e sigur că a devenit?), Pîrvu, de la Dinamo București, a fost atlet. Aruncător de greutate.

AUGUSTIN CERBU, ORADEA. **„Un prieten susține că Ilie Datcu**

are sub 30 de ani". Nici Datcu nu susține asta, deși e direct interesat. El a împlinit, în iulie, 32 de ani. 2. Florea Voinea, de la Steaua, „merge" pe 29. El este căsătorit cu o însoțitoare de bord.

V. VASILIU, DELENI. 1. **„Cupa de campioană a țării, la fotbal, divizia A, este transmisibilă?".**

Nu. Și în nici un caz ea nu este decernată prin... rotație (ar veni rîndul, atunci, și echipei dv. favorite (nu spun care!) 2. Totdeauna, finala Cupei Davis s-a jucat în țara care deținea trofeul în momentul acela. Dar, îndeoa dv. ca finala acestei mari competiții să se dispute pe teren NEUTRU, se întîlnește cu spiritul echității sportive. Poate că, într-o zi, așa se va întîmpla. Evident, nouă ne-ar fi convenit ca acest lucru să se întîmple cu începere de anul acesta...

Ilustrații: N. CLAUDIU